

РЕШЕНИЕ

№ 1459

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9636** по описа за **2023** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с адрес: [населено място], [улица], чрез процесуалния му представител юрк. М. Д. срещу Решение № 3627 от 02.10.2022г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 102-ри състав, постановено по НАХД № 6092/2022г. С оспореното решение е отменен Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 5277371, издаден от СДВР, с който на О. Ч. Й., ЕГН [ЕГН] за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал.1, т.3 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева.

С касационната жалба се релевират основания за неправилност и необоснованост на решението на СРС. Твърди се, че електронният фиш съдържа всички задължителни реквизити за издаването му, безспорно е установено посоченото в ЕФ нарушение, както и че законово е ангажираната административнонаказателната отговорност на собственика на автомобила. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да потвърди процесния електронен фиш. МОли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – О. Ч. Й., редовно призован, не се явява и не се представлява по делото. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител – адв. К. Б., с което е заявила, че не възразява делото да се разгледа в нейно отсъствие. По същество на спора моли съда да потвърди обжалваното решение и да присъди разноски по представен списък.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура намира решението на Софийски районен съд за правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, X-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от лице с процесуална легитимация, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна районният съд е приел, че посредством запис от мобилна видео-радарна система за заснемане на пътни нарушения на ЗДвП „TFR-1 M” с радарен скоростомер „График радар TR4D” с фабр. № 575, монтирана на служебен автомобил на ОПП-СДВР с рег. [рег.номер на МПС] било установено, че на 20.08.2021г., в 12:43.14 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от бул. „ген. Н. Ж.” към [улица], и до блок № 32, моторно превозно средство (МПС) - лек автомобил марка/модел Ф. П. с рег.№ „СА 9613 собственост на О. Ч. Й., се движело със скорост от 75 км/ч., при въведено ограничение от 50 км/ч. за горното бил изготвен клип № 18924. Мобилната видео-радарна система, с която било заснето нарушението, била вписана в Регистъра на „одобрен тип” средства за измерване на БИМ под № 4835, със срок на валидност до 24.02.2020г. и успешно минала последваща проверка, обективизирана в протокол за проверка № 5-38-20 от 01.09.2020г. Въз основа на видеоматериала, СДВР издало на 23.09.2021г. обжалвания ЕФ сер. К № 5277371 за това, че на 20.08.2021г., в 12:43 ч., в по [улица], с посока на движение от бул. „ген. Н. Ж.” към [улица], и до блок № 32, с посоченото МПС - лек автомобил марка/модел Ф. П. с рег.№ „СА 9613 собственост на О. Ч. Й. е извършено нарушение за скорост, установено с горното техническо средство, като в ЕФ било записано, че разрешената скорост на движение е 50 км/ч., а установената - 72 км/ч., т. е. допуснато е превишение на разрешената скорост с 22 км/ч. Поради това и на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП на О. Ч. Й. било наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева.

За да отмени електронния фиш, районният съд е приел, че са допуснати множество съществени процесуални нарушения при издаването на ЕФ. Приел е, че в конкретния случай е била неприложима разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП, а е следвало да бъде приложена процедурата по съставяне на АУАН и издаване впоследствие на НП. На следващо място е приел, че по делото не е безспорно установено, че именно санкционираното лице е управлявало процесния автомобил в този момент. Счита, че в случая не е редовно развита и процедурата по чл. 189, ал.5 от ЗДвП. Сигнал е до извод, че ЕФ не съдържа всички законово установените реквизити за издаването му, както и че неправилно е приложен материалния закон, доколкото според него процесния автомобил е с категория М, по отношение на която са валидни различни ограничителни стойности на скоростта.

Така постановеното решение е неправилно.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваният ЕФ съдържа предвидените в чл.189, ал.4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл.54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл.189, ал.4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл.189, ал.11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта (в този смисъл ТР № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС по тълкувателно дело № 1/2013 г. на ВАС). Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в нормата на чл.189, ал.4 ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на конкретен издател, датата на издаване и срок за обжалване на електронния фиш, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Съгласно чл.2 от Наредба № 8121з-532/2015г. изрично е предвидено, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях съгласно чл.3 от Наредба № 8121з-532/2015г. се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система. Следователно, действащите разпоредби на ЗДвП и на Наредба № 8121з-532/ 12.05.2015г., предвиждат, че издаването на електронни фишове включва и нарушения, установени и заснети с всички видове АТСС, в т.ч. мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя в присъствие на контролен орган, поставящ начало и край на работния процес. В тази насока неоснователно е и твърдението на въззивния съд, че в случай на присъствие на контролен орган, то за същия съществува задължението да установи самоличността на извършителя.

Неправилно СРС е приел, че не става ясно дали скоростта, посочена е ЕФ от 72км/ч е установена след приспаднат толеранс. В приложения към ЕФ снимков материал ясно е посочено, че измерената скорост, с която се е движел лекия автомобил е 75км/. Посочена е и наказуема скорост от 22 км/ч след приспадането на толеранс от 3км/ч.

Не се споделят изводите на районния съд относно липсата на данни за извършителя на нарушението. Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Съгласно чл. 189, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП, в 14-дневен срок от получаването на

електронния фиш собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. В случая това право не е упражнено от наказаното лице, по отношение на което безспорно е установено, че същото се явява собственик на процесния автомобил. Разпоредбата на чл.188 ЗДвП се явява специална норма, която дерогира общия принцип, който изисква всякога по несъмнен и категоричен начин да бъде установено лицето действително извършило санкционираното деяние, като въвежда една оборима презумпция, чието оборване е в тежест на собственика на МПС и предполага активно поведение от негова страна. След като електронният фиш му е редовно връчен лично, което безспорно се установява, на негова преценка остава дали ще се ползва от това право. След като то не е сторило това, то напълно законосъобразно е ангажирана неговата отговорност на това основание.

На следващо място, районният съд погрешно е разчел представените по делото данни за регистрация на процесния автомобил. В категория „М1“ се ползва от закона при одобряване на типа МПС и цели да удостовери, че същото е с предназначение за превоз на пътници, а не на товари, в който случай категорията би била „Н“. Това следва от изричната разпоредба на закона – чл.149 ЗДВ. Същевременно категориите превозни средства и начина на тяхното определяне са регламентирани в чл.21 от Правилника за прилагане Закона за движение по пътищата, от която е видно, че процесния автомобил отговаря на категория „В“. Ето защо съображенията на районния съд в тази насока са несъстоятелни и в случая правилно са определени максимално допустимата скорост и санкционната норма на установената такава.

Безспорно е доказано, че е нарушена посочената в ЕФ разпоредба. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл.21, ал.2 ЗДвП. В разглеждания случай, скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство и санкционната норма е приложена правилно.

След като извършеното административно нарушение е безспорно установено, решението на СРС следва да бъде отменено като неправилно- постановено при нарушение на материалния закон, а обжалваният електронен фиш серия К № 1509786 на СДВР да бъде потвърден.

При този изход на спора на касатора се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лева за всяка инстанция на основание чл.27е НЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото. Горното налага да бъде отменено и определение № 8047 от 21.09.2023г. постановено по ЧКАНД № 7662/2023г. по описа на АССГ. Със същото съдът се е произнесъл по частна жалба на г-н Й. чрез процесуалния му представител срещу определение на районния съд, с което е отказал да присъди претендирани от страната разноски при благоприятно за нея решение. В това производство съдът е бил ограничен в своето произнасяне до въпроса дали към този момент са били налице основания за присъждане на претендираните разноски без да прави преценка по същество на спора,

поради което е постановил и съответния акт. Едва два месеца по-късно, на този състав е разпределено за разглеждане по същество настоящето дело, което предвид своя изход налага преразглеждане на въпроса с разноските в посочения по-горе смисъл, а именно, тяхното присъждане в полза на СДВР и отхвърляне претенциите на жалбоподателя досежно същите.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд София - град, X.-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3627 от 02.10.2022г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 102-ри състав, постановено по НАХД № 6092/2022г., като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 5277371, издаден от СДВР, с който на О. Ч. Й. , ЕГН [ЕГН] за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал.1, т.3 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева.

ОТМЕНЯ определение № 8047 от 21.09.2023г. постановено по ЧКАНД № 7662/2023г. по описа на АССГ.

ОСЪЖДА О. Ч. Й. , ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.